

Arrest

nr. 43 654 van 20 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 februari 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. HEUKEMES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 25 november 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op 26 november 2009.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoekster op 27 oktober 2009 werd geregistreerd te Polen.

Op 5 januari 2010 vragen de Belgische autoriteiten aan Polen de overname van verzoekster op basis van artikel 16.1.e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 6 januari 2010 gaan de Poolse autoriteiten akkoord met de overname van verzoekster.

Op 5 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing.

“(...)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde D. N.

geboren te S., op (in) 10.07.1968

van nationaliteit: Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 26/11/2009 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat zij op 25/12/2009 in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten, afkomstig te zijn uit de Russische deelrepubliek Dagestan en geboren te zijn in S. op 10/07/1968.

Uit het Eurodacverslag van 26/11/2009 blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd. Op 27/10/2009 heeft betrokkene in Polen een asielaanvraag ingediend en de Poolse overheid heeft op datum van 07/01/2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en haar drie minderjarige kinderen.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 03/12/2009 dat dit haar eerste asielaanvraag in België was en dat ze nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde dat ze naar België reisde via Polen waar ze van 27/10/2009 tot 24/11/2009 bij een onbekende bejaard koppel zou hebben verbleven op een onbekende locatie. Betrokkene verklaarde dat haar vingerafdrukken genomen werden in Polen en dat ze gefotografeerd werd. Ze verklaarde eveneens dat ze een kort interview gehad heeft in Polen. Tijdens de nacht van 24 op 25 november 2009 vertrok ze met haar drie minderjarige kinderen vanuit Polen naar België. Op 25/11/2009 zou ze in België zijn aangekomen waar ze één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg. Betrokkene verklaarde dat haar echtgenoot, M. A. (o.v. 6.524.921), reeds eerder in België asiel aanvroeg en dat ze daarom naar België kwam. Wanneer haar man in België asiel zou hebben aangevraagd weet betrokkene niet.

Op basis van het positieve Eurodac-resultaat met Polen werd op 05/01/2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd voor betrokkene en haar drie minderjarige kinderen. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 07/01/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art 16.1.c. van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 waardoor Polen aldus verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van betrokkenes asielaanvraag.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten, integendeel, betrokkene verklaarde zelfs dat ze in Polen erkend zou zijn als vluchteling. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene haar asielaanvraag in België wilde indienen, verklaarde betrokkene dat haar man in België was. Met

betrekking tot haar echtgenoot M. A. (o.v. 6.524.921), dient te worden opgemerkt dat haar echtgenoot het onderwerp uitmaakt van een overnameakkoord met Polen dd 08/01/2010 op basis van art. 14 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene verklaarde geen familie in België of Europa te hebben (DVZ, vraag 16 & 17) met uitzondering van haar echtgenoot.

Betrokkene verklaarde met betrekking tot haar gezondheidstoestand dat ze geen gezondheidsproblemen heeft. .

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg moeten betrokkene en haar drie minderjarige kinderen het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dienen zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

(...).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In het verzoekschrift en in de repliekmemoërie vraagt verzoekster het "uitstel" van de bestreden beslissing.

Er dient op gewezen te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) optreedt als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing uit te stellen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

2.2. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"In strijd met artikel 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 over de formele motivering van bestuurlijke akten alsmede tegen 15 van de EU-bepaling nr. 343/2003 dd. 18.02.2003

In de aangevochten beslissing verklaart België zich onbevoegd en verklaart dat –bij toepassing van art. 16 par. 1c, de Poolse autoriteiten bevoegd zijn om de asielaanvraag te behandelen.

Door deze beslissing handelt tegenpartij evenwel in strijd met artikel 2 en 3 van de Wet dd.29.07.1991 over de formele motivering van de bestuurlijke akten alsmede tegen 15 van de EU-bepaling nr. 343/2003.

In het voorliggende geval woont de familie sedert november 2009 in K., de kinderen van dhr. M. gaan er naar school en hebben zich goed geïntegreerd. De kinderen zijn bovendien lid (geworden) van de ringclub.

Zowel mevrouw D. als haar man volgen de Duitse cursus van het Rode Kruis en betrachten zich alle moeite om zich hier te integreren.

De echtgenoot van mevrouw D. werd vervolgd in zijn vaderland en zij is de mening toegedaan dat hij ook in Polen, omwille van de nabijheid van Rusland, niet zeker (veilig) is.

Bovendien is de echtgenoot van mevrouw D. ziek en vergt een reis naar Polen teveel van hem. Vanwege zijn ziekte is hij op zijn vrouw aangewezen.

Deze omstandigheden zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken in de aangevochten beslissing niet in acht genomen, zodat deze niet zoals voorgeschreven gemotiveerd werd.

Daarom dient de aangevochten beslissing vernietigd te worden."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster in de toelichting van het middel in gebreke blijft in te gaan op de door hem opgeworpen schendingen. Bij gebreke van weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Het middel is niet ontvankelijk.

Ondergeschikt laat verwerende partij gelden dat verzoeksters ongestaafde en vage beschouwingen niet dienstig zijn. Verwerende partij ziet niet in hoe de integratie van verzoekster en haar familie afbreuk kan doen aan de vaststelling dat Polen de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag.

Polen heeft uitdrukkelijk ingestemd met de terugname van verzoekster en de kinderen en is derhalve verplicht verzoekster terug te nemen. Gezien de aanvaarding door Polen hebben de Belgische autoriteiten overeenkomstig artikel 19.1 van de Dublin-II-Verordening trouwens ook de verplichting om verzoekster over te dragen aan Polen. Voor zoveel als nodig merkt verwerende partij op dat uit artikel 15 van de Dublin-II-Verordening overigens geenszins de verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische autoriteiten om de asielaanvraag van verzoekster zelf te behandelen doch dit artikel voorziet dat de Belgische autoriteiten deze mogelijkheid hebben. Desbetreffend heeft verwerende partij uiteraard een eigen appreciatiebevoegdheid.

Dienaangaande merkt verwerende partij op dat de Raad bij de beoordeling van het annulatieberoep niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoekster melding maakt van de ziekte van haar echtgenoot, merkt verwerende partij op dat haar echtgenoot bij zijn verhoor heeft verklaard dat hij last heeft van stress. Dienaangaande werd in de bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoeksters echtgenoot geoordeeld dat hij niet aannemelijk maakt dat hij hierdoor niet zou kunnen reizen.

Uit de zeer uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat door verwerende partij rekening werd gehouden met de door verzoekster ingeroepen elementen en dat zij terecht heeft besloten dat Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster.

3.3. In de repliekmemoire herhaalt verzoekster het middel uiteengezet zoals in het inleidend verzoekschrift.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk 16.1.c van de Dublin-II-Verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de Poolse autoriteiten het verzoek tot overname van verzoekster hebben ingewilligd waardoor Polen verantwoordelijk wordt voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster voert aan dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd inzake haar integratie en die van haar familie. De Raad stelt vast dat wanneer een vreemdeling in België een asielaanvraag indient, in toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris of de minister moet overgaan met toepassing van de Europese regelgeving die België

bindt, tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. *In casu* werd vastgesteld dat dit Polen is. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de overname van verzoekster aan Polen werd gevraagd en dat Polen hiermee akkoord is gegaan. In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van deze feiten en het hoofdmotief van de bestreden beslissing is dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag, die aan Polen toekomt. In het kader van de aanduiding van de verantwoordelijke lidstaat is niet vereist dat wordt gemotiveerd over de eventuele inmiddels verkregen integratie in België, alleszins niet nu verzoekster hiervan geen melding heeft gemaakt tijdens haar interview op 3 december 2009. Tijdens dit interview gaf zij als reden waarom ze precies in België een asielaanvraag wilde indienen, enkel op dat haar man in België was en verwees ze niet naar haar eventuele integratie.

De schending van de formele motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat haar echtgenoot niet veilig is in Polen gezien de nabijheid van Rusland waar hij vervolgd wordt en dat hij ziek is. Verzoekster meent dat met deze omstandigheden geen rekening werd gehouden.

Tijdens verzoeksters interview op 3 december 2009 verklaarde zij als reden waarom ze precies in België een asielaanvraag wil indienen "*Mijn man was in België*". Op de vraag hoe haar gezondheidstoestand was, antwoordde ze "*Ik heb geen gezondheidsproblemen*".

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

"Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten, integendeel, betrokkene verklaarde zelfs dat ze in Polen erkend zou zijn als vluchteling. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene haar asielaanvraag in België wilde indienen, verklaarde betrokkene dat haar man in België was. Met betrekking tot haar echtgenoot M. A. (o.v. 6.524.921), dient te worden opgemerkt dat haar echtgenoot het onderwerp uitmaakt van een overnameakkoord met Polen dd 08/01/2010 op basis van art. 14 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

(...)

Betrokkene verklaarde met betrekking tot haar gezondheidstoestand dat ze geen gezondheidsproblemen heeft."

Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen melding heeft gemaakt van het feit dat haar echtgenoot vreesde voor zijn veiligheid in Polen noch dat hij last had van een ziekte, stelt de Raad vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing steunen op de gegevens van het dossier en niet kennelijk onredelijk zijn. De gemachtigde van de staatssecretaris kon geen rekening houden met elementen die hem niet waren meegedeeld. Verzoekster maakt immers pas voor het eerst

in huidig verzoekschrift melding van de vrees van haar echtgenoot in Polen en van het feit dat hij ziek is, zonder verduidelijking omtrent zijn ziekte of zonder een medisch getuigschrift voor te leggen.

De bestreden beslissing steunt bijgevolg op een correcte feitenvinding. De motieven van de bestreden beslissing zijn afdoende, ter zake dienend en pertinent.

Waar verzoekster voor het eerst verwijst naar de problemen in hoofde van haar echtgenoot, wordt tevens verwezen naar de omstandigheid dat haar echtgenoot een beroep heeft ingediend tegen de beslissing genomen in zijn hoofde.

De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening, wordt vastgesteld dat verzoekster nalaat om de schending van dit artikel met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). *In casu* laat verzoekster na om de wijze aan te duiden waarop artikel 15 van de Dublin-II-Verordening door de bestreden beslissing wordt geschonden. Om die reden is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET